

เว้นขอบกระดาษ
1 นิ้ว

Font
"TH Sarabun
New"
16 ตัวหนา

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำโครงการการปรับปรุงสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกของผู้สูงอายุให้เหมาะสมและปลอดภัยไปปฏิบัติ

Factors Affecting the Successful Implementation of Environmental and Facility Modification Project for the Elderly to Ensure Appropriateness and Safety

อัสฎางค์ โคตรภูธร¹ และศิริวัฒน์ เป็ลี่ยนบางยาง²

Audsadang Koatputhorn¹ and Siriwat Plainbangyang²

ไม่ต้องใส่ชื่อตำแหน่งทางวิชาการ

ไม่ต้องตัวหนา

นักศึกษาปริญญาโทหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต¹

อาจารย์ประจำหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต²

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์^{1,2}

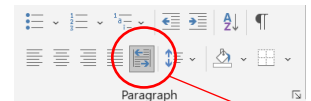
E-mail: audsadang.koa@rmutr.ac.th¹

เคาะ 1 บรรทัด

บทคัดย่อ

ปรับข้อความแบบกระจายซ้าย-ขวา

เว้นขอบกระดาษ
1 นิ้ว

บทความวิชาการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทบทวนประเด็นเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของโครงการการปรับปรุงสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกของผู้สูงอายุให้เหมาะสมและปลอดภัย เพื่อนำเสนอประเด็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของโครงการการปรับปรุงสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกของผู้สูงอายุให้เหมาะสมและปลอดภัย เนื่องจากจำนวนผู้สูงอายุในประเทศไทยเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องทำให้ประเทศไทยกลายเป็นสังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์ ส่งผลทำให้รัฐบาลต้องมีการจัดสวัสดิการและการดูแลผู้สูงอายุครอบคลุมและทั่วถึงมากยิ่งขึ้น เรื่องของที่อยู่อาศัยซึ่งเป็นหนึ่งในปัจจัยที่จำเป็นต่อการดำรงชีพ รัฐบาลจึงกำหนดโครงการเพื่อช่วยเหลือผู้สูงอายุให้มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและปลอดภัย เพื่อช่วยเหลือให้ผู้สูงอายุมีคุณภาพชีวิตที่ดีมากยิ่งขึ้น ในบทความวิชาการนี้จะใช้กรอบแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารและการจัดการโครงการ และการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพื่อตอบวัตถุประสงค์ ดังนั้น แล้วจึงขอเสนอประเด็นหลักที่ได้จากการตรวจสอบเอกสารต่าง ๆ ดังนี้ ประเด็นที่ 1 การบริหารและการจัดการโครงการ ประเด็นที่ 2 การนำนโยบายไปปฏิบัติ และประเด็นที่ 3 โครงการการปรับปรุงสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกของผู้สูงอายุให้เหมาะสมและปลอดภัย พร้อมกับข้อเสนอแนะดังนี้ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของโครงการประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ ความชัดเจนของนโยบาย ปัจจัยทรัพยากร ด้านโครงสร้าง/กลไกของการดำเนินโครงการ ความเข้าใจและทัศนคติผู้ปฏิบัติ การมีส่วนร่วมชุมชน และปัจจัยภายนอก

เว้นขอบกระดาษ
1 นิ้ว

คำสำคัญ: วัฒนธรรมไทย ค่านิยม อุดมการณ์ รูปแบบการสื่อสาร

เว้นขอบกระดาษ
1 นิ้ว

Abstract

This academic article aims to review the factors influencing the success of the project on home environment modification and the provision of appropriate facilities for the elderly. The study seeks to highlight critical issues related to these factors, in response to the continuous increase in Thailand's elderly population, which has led the country into a complete aged society. Consequently, the government has been required to provide more comprehensive and inclusive welfare and care for older persons. Housing, as one of the fundamental necessities of life, has been prioritized through government programs to create safe and suitable living environments, thereby improving the quality of life of the elderly. The article employs conceptual frameworks and theories of project management and policy implementation to address its objectives. The review synthesizes relevant documents and presents three main issues: (1) project management and administration, (2) policy implementation, and (3) the elderly housing environment modification project. The findings suggest that the success of the project depends on 6 key factors: policy clarity, resource allocation, project structure and mechanisms, understanding and attitudes of implementers, community participation, and external factors.

Keywords: Success factors, policy implementation, elderly housing environment modification project, elderly

คำแรกต้องเป็น Upper case letter นอกนั้นเป็น Lower case letter ยกเว้นคำเฉพาะ

บทนำ

ปัจจุบันโลกกำลังเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรครั้งใหญ่โลกกำลังเข้าสู่ “สังคมสูงอายุ” การเข้าสู่สังคมสูงอายุเกิดจากสองปัจจัยสำคัญ คืออัตราการเกิดที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง และอายุขัยเฉลี่ยที่เพิ่มมากขึ้น อันเป็นผลจากความก้าวหน้าด้านสาธารณสุข การแพทย์ การศึกษา และคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ผู้สูงอายุทั่วโลกมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในปี พ.ศ. 2566 โลกมีประชากรประมาณ 8 พันล้านคน โดยมีประชากรอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไปประมาณ 1.14 พันล้านคนหรือร้อยละ 14.22 ส่วนภูมิภาคอาเซียนสิงคโปร์มีอัตราผู้สูงอายุมากที่สุด ถัดมาคือประเทศไทย (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2566)

ประเทศไทยกำลังเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรในลักษณะก้าวกระโดด เนื่องจากในช่วงเวลาเพียงไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา อัตราการเกิดของประชากรไทยลดต่ำลง ขณะที่การพัฒนาด้านการแพทย์และระบบสาธารณสุขทำให้อัตราการเสียชีวิตของประชากรวัยทำงานและวัยสูงอายุลดลง ส่งผลให้อายุขัยเฉลี่ยของคนไทยยืนยาวขึ้นอย่างต่อเนื่อง ประเทศไทยมีประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไปมากกว่าร้อยละ 20

ของประชากรทั้งประเทศ ทำให้ประเทศไทยได้เข้าสู่ “สังคมสูงอายุอย่างสมบูรณ์” และคาดการณ์ว่าในปี พ.ศ. 2578 จำนวนผู้สูงอายุจะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 28 ของประชากรทั้งหมด นับเป็นการเข้าสู่ “สังคมสูงอายุระดับสุดยอด” ภายในเวลาอันสั้น (กรมกิจการผู้สูงอายุ, 2565)

การเพิ่มขึ้นของผู้สูงอายุในประเทศไทยมีผลกระทบหลายมิติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้สูงอายุจำนวนมากต้องพักอาศัยเพียงลำพังหรืออยู่กันตามลำพังสองคนสามมีภรรยาโดยไม่มีบุตรหลานดูแล สะท้อนถึงความจำเป็นในการสร้างระบบชุมชนและสวัสดิการสังคมที่สามารถเข้ามาช่วยดูแลผู้สูงอายุแทนครอบครัว ในด้านสุขภาพ ผู้สูงอายุส่วนใหญ่เผชิญกับโรคเรื้อรัง โรคไม่ติดต่อเรื้อรัง รวมไปถึงอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นภายในที่พักอาศัย แม้ว่าจะเป็นการหกล้มเพียงเล็กน้อย แต่ด้วยร่างกายผู้สูงอายุที่ถดถอยลงไป อุบัติเหตุเพียงเล็กน้อยอาจส่งผลร้ายแรงต่อผู้สูงอายุในอนาคตได้

ท่ามกลางปัญหาดังกล่าว “การปรับสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้สูงอายุ” ถือเป็นโครงการสำคัญที่ช่วยให้ผู้สูงอายุสามารถดำรงชีวิตได้อย่างปลอดภัย ลดการพึ่งพิงผู้อื่น ตัวอย่างเช่น การปรับปรุงบ้านให้เหมาะสมกับสภาพร่างกายของผู้สูงอายุ เช่น การทำพื้นไม่ลื่น การติดตั้งจับในห้องน้ำและบันได และการจัดแสงสว่างให้เพียงพอ เพื่อลดการเกิดอุบัติเหตุภายในบ้าน นอกจากการอาศัยในบ้านของตนเองได้อย่างมั่นคงแล้ว ยังช่วยลดภาระของครอบครัวและรัฐในการดูแลสุขภาพอีกด้วย

ดังนั้น การวางนโยบายและแผนปฏิบัติการเพื่อรองรับสังคมสูงอายุในประเทศไทยควรผสมผสานประเด็นเรื่องการปรับสภาพแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนการปรับปรุงบ้านของผู้สูงอายุ การส่งเสริมการออกแบบบ้านและชุมชนที่เป็นมิตรกับผู้สูงอายุ และการสนับสนุนให้ภาคเอกชนเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาสินค้าและบริการที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้สูงอายุโดยเฉพาะ

บทความนี้นำเสนอ ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของโครงการการปรับสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกของผู้สูงอายุให้เหมาะสมและปลอดภัย เพื่อให้การดำเนินโครงการประสบความสำเร็จและตอบสนองความต้องการของประชาชนและผู้สูงอายุอย่างแท้จริง

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อนำเสนอประเด็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของโครงการการปรับสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกของผู้สูงอายุให้เหมาะสมและปลอดภัย

แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารและการจัดการโครงการ

สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล (2567) กล่าวว่า การบริหารโครงการคือกลไกหลักที่ทำให้งบประมาณและแผนรัฐบาลดิจิทัลเกิดผลจริง ไม่ใช่แค่ระบุโครงการลงเอกสาร แต่ต้องสร้างสมรรถนะคนและระบบให้ดำเนินงานได้เป็นวงจร ตั้งแต่กำหนดเป้าหมาย-ตัวชี้วัด ไปจนถึงส่งมอบงานและประเมินผล คู่มือดังกล่าวช่วยวางกรอบให้หน่วยงานที่งบประมาณ มีความพร้อมเบื้องต้น **ลักษณะการอ้างอิงภาษาไทย** ขอรับงบประมาณ ดังนั้นมุ่งเน้นพัฒนาทักษะโครงการเชิงดิจิทัลของข้าราชการอย่างเป็นระบบ เพื่อให้การนำแผนไปปฏิบัติมีมาตรฐาน

เดียวกันทั่วทั้งภาครัฐ โดยมีองค์ความรู้โครงการครบมิติ: คุณภาพ ทรัพยากร การสื่อสาร ความเสี่ยง จัดซื้อจัดจ้าง ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การจัดการการเปลี่ยนแปลง ตลอดจนการส่งมอบ ปิดโครงการ ประเมิน โดยความสำเร็จ ไม่ใช่เพียงอาศัยเทคนิคทางด้าน IT แต่คือการจัดการที่บูรณาการคน ขั้นตอน ธรรมชาติ เพื่อให้โครงการต่อยอดนโยบาย สร้างความคุ้มค่า ลดความเสี่ยง และเชื่อมโยงผลลัพธ์กับตัวชี้วัดชาติได้จริง กล่าวโดยสรุป การบริหารโครงการในคู่มือนี้ทำหน้าที่เป็น “ร่างมาตรฐาน” ให้ทุกหน่วยงานวางแผน ลงมือ ทำให้โปร่งใส ตรวจสอบได้ และส่งมอบประโยชน์สาธารณะอย่างยั่งยืนในกรอบธรรมาภิบาลดิจิทัลของประเทศ

สมปอง สุวรรณภุมมา (2564) กล่าวถึง การบริหารโครงการเป็นกลไกสำคัญที่ทำให้ “แผน” ของรัฐกลายเป็นผลลัพธ์สาธารณะที่จับต้องได้ โดยมีหัวใจคือการตั้งวัตถุประสงค์เฉพาะเจาะจง จัดกิจกรรมอย่างเป็นระบบ และบรรลุเป้าหมายภายในกรอบเวลาและงบประมาณที่กำหนด โดยยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง เพื่อให้ตอบสนองความต้องการของประชาชนและแก้ปัญหาได้จริง การบริหารโครงการที่ดีต้องสอดคล้องทั้งแผน มหภาค จุลภาคขององค์กร มีหน่วยรับผิดชอบชัดเจน และให้ความสำคัญกับการติดตามตรวจสอบและประเมินผลอย่างจริงจัง เพื่อใช้ทรัพยากรจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุดเกิดความคุ้มค่าในการดำเนินงานภาครัฐ ความสำคัญอีกประการคือ โครงสร้างการจัดการ/การประสานงาน และเทคนิคการบริหาร เช่น การกำหนดประเภทงาน การสำรวจทรัพยากร การทำตารางเวลา และการวัดผล ซึ่งทำให้การดำเนินงานมีความแตกต่างจากงานประจำทั่วไปและมีการบริหารจัดการที่ดีกว่าการทำงานประจำ ทั้งยังช่วยขับเคลื่อนโครงการบริการสาธารณะหลากหลายมิติ สุขภาพ การศึกษา ชลประทาน สิ่งแวดล้อม ไปสู่การยกระดับคุณภาพชีวิตในภาพรวม อีกหนึ่งปัจจัยสำคัญคือ ความสำคัญในการจัดโครงการ ศึกษาความเป็นไปได้ ประเมินและอนุมัติ ดำเนินการตามแผน ติดตาม และประเมินผล โดยใช้เครื่องมือทั้งด้านการวางแผนและควบคุมคู่กับเทคนิคประเมินความคุ้มค่า เพื่อยืนยันสามารถดำเนินการได้จริงและคุ้มค่าต่อสังคม ดังนั้นโครงการที่ดีหากขาดการจัดการและไม่มีธรรมาภิบาล อาจทำให้โครงการดังกล่าวไม่ประสบความสำเร็จ จึงจำเป็นต้องมีผู้รับผิดชอบชัดเจน ระยะเวลาแน่นอน และระบบติดตามประเมินที่เข้มแข็งเพื่อให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์และประหยัดงบประมาณแผ่นดินอย่างแท้จริง

แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับแนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ศรายุทธ คชพงศ์ และคณะ (2563) กล่าวว่า การนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อนแต่ก็มีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นกลไกที่ทำให้นโยบายซึ่งถูกกำหนดขึ้นจากส่วนกลางหรือผู้กำหนดนโยบายระดับสูง แปรเปลี่ยนมาเป็นผลการปฏิบัติที่เกิดขึ้นได้จริงและตรวจสอบได้จริงในระดับพื้นที่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงมิได้ทำหน้าที่เพียงผู้รับคำสั่งหรือตัวกลางในการถ่ายทอดนโยบายเท่านั้น แต่ยังคงมีบทบาทเชิงการตีความ วิเคราะห์ และปรับประยุกต์นโยบายให้สอดคล้องกับสภาพบริบททางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่น การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติจึงไม่ใช่การดำเนินงานตามกรอบที่ถูกวางไว้เพียงอย่างเดียว หากแต่เป็นการผสมผสานระหว่างแนวทางที่ส่วนกลางกำหนดกับความต้องการและปัญหาที่แท้จริงของประชาชน ในทางปฏิบัติ การนำนโยบายไปใช้สามารถดำเนิน

ได้หลายรูปแบบ โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอาจเลือกดำเนินการด้วยตนเองภายใต้ทรัพยากรและบุคลากรที่มีอยู่ ซึ่งช่วยให้สามารถกำหนดทิศทางและผลลัพธ์ได้โดยตรง หรือวิธีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกเพื่อเพิ่มศักยภาพและแบ่งเบาภาระงานหรืองบประมาณ นอกจากนี้ยังมีทางเลือกในการว่าจ้างเอกชนเข้ามารับผิดชอบภารกิจบางส่วนซึ่งช่วยลดข้อจำกัดด้านบุคลากรและเวลา รวมถึงการจัดการในลักษณะกิจการร่วมค้าระหว่างภาครัฐและเอกชนที่เปิดโอกาสให้เกิดการลงทุนและแบ่งปันผลประโยชน์ร่วมกับการเลือกใช้รูปแบบใดขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย ไม่ว่าจะเป็นลักษณะและเป้าหมายของนโยบาย ความพร้อมด้านงบประมาณและบุคลากร ตลอดจนข้อจำกัดทางกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง หากสามารถเลือกแนวทางที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทพื้นที่ การนำนโยบายไปปฏิบัติย่อมมีโอกาสสูงที่จะบรรลุผลสัมฤทธิ์ สร้างความเปลี่ยนแปลงเชิงบวก และยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่ได้อย่างยั่งยืน

ชนิษฐา พัวพันธ์พงษ์ (2560) กล่าวว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นขั้นตอนที่สำคัญยิ่ง เพราะเป็นกลไกที่ทำให้นโยบายซึ่งถูกกำหนดขึ้นในเชิงนามธรรมสามารถเกิดผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมต่อประชาชนและประเทศชาติ หากขาดการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพ ไม่สามารถนำไปใช้ได้จริงหรือถูกบิดเบือนไปจากวัตถุประสงค์เดิมของโครงการ กระบวนการนี้จึงต้องอาศัยการตีความนโยบายให้ชัดเจน การกำหนดแผนงานที่เหมาะสม และการจัดสรรทรัพยากรอย่างเพียงพอ ทั้งด้านบุคลากร งบประมาณและเทคโนโลยี การประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก็เป็นเงื่อนไขสำคัญ เพราะนโยบายจำนวนมากมีความซับซ้อนเกินกว่าที่หน่วยงานเดียวจะสามารถดำเนินการได้ เพื่อให้การนำนโยบายเกิดผลสัมฤทธิ์ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องสร้างความชัดเจนในเป้าหมายและขั้นตอนการดำเนินงาน มีระบบติดตามและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง รวมถึงเปิดโอกาสให้ภาคประชาชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเข้ามามีบทบาทในการเสนอแนะและตรวจสอบ ซึ่งจะช่วยเพิ่มทั้งความโปร่งใสและความชอบธรรมของนโยบาย ขณะเดียวกันต้องเสริมสร้างศักยภาพบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถเพียงพอ โดยเฉพาะโครงการที่ใช้เทคโนโลยีหรือความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ปัญหาที่มักเกิดขึ้นในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ ความไม่ต่อเนื่องของนโยบายจากการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง การขาดทรัพยากรที่เพียงพอ ความซับซ้อนของโครงสร้างการบริหาร และข้อจำกัดทางกฎหมายหรือระเบียบที่ไม่ทันต่อสถานการณ์ แนวทางแก้ไขคือการกำหนดนโยบายและกรอบการปฏิบัติให้มีความชัดเจน การจัดตั้งหน่วยงานหรือกลไกเฉพาะเพื่อประสานงานและติดตามผล รวมทั้งการปรับปรุงกฎหมายและระเบียบที่เป็นอุปสรรค เพื่อให้นโยบายสามารถบรรลุผลลัพธ์ตามเป้าหมายที่วางไว้ได้จริง

แนวคิดเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการผู้สูงอายุ และโครงการการปรับสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกของผู้สูงอายุให้เหมาะสมและปลอดภัย

การจัดสวัสดิการและการดูแลผู้สูงอายุในประเทศไทย

ด้วยสถานการณ์ปัจจุบันประเทศไทยเข้าสู่สังคมสูงอายุอย่างสมบูรณ์ รัฐบาลจึงจำเป็นต้องมีการจัดสวัสดิการดูแลผู้สูงอายุอย่างครอบคลุม ได้แก่

ด้านเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เริ่มขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2536 โดยกระทรวงมหาดไทย จ่ายเบี้ยยังชีพแก่ผู้สูงอายุที่ยากจนเดือนละ 200 บาท แต่ต่อมา พระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 ได้วางหลักการให้การจ่ายเบี้ยยังชีพเป็นสิทธิขั้นพื้นฐาน ไม่จำกัดเพียงผู้สูงอายุยากจนอีกต่อไป แต่ครอบคลุมผู้สูงอายุทุกคนตามเกณฑ์ที่รัฐกำหนดและมีการเปลี่ยนแปลงอย่างเด่นชัดในปี พ.ศ. 2552 มีการขยายสิทธิให้ผู้สูงอายุทุกคนที่มีอายุครบ 60 ปีบริบูรณ์ได้รับเบี้ยยังชีพ โดยเริ่มที่ 500 บาทต่อเดือน แบบถ้วนหน้า (คณะกรรมการผู้สูงอายุ, 2552) ต่อมาได้มีการปรับเป็น แบบขั้นบันไดตามอายุ ดังนี้ อายุ 60–69 ปี 600 บาท อายุ 70–79 ปี 700 บาท อายุ 80–89 ปี 800 บาท และอายุ 90 ปีขึ้นไป 1,000 บาท (สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 11, 2563) ซึ่งอัตราดังกล่าวยังใช้มาจนถึงปัจจุบัน

ด้านการแพทย์และสาธารณสุข ผู้สูงอายุได้รับสิทธิในการเข้าถึงบริการทางการแพทย์และสาธารณสุขอย่างสะดวก รวดเร็ว และเหมาะสม ซึ่งครอบคลุมทั้งการส่งเสริมสุขภาพ การป้องกันโรค การรักษาพยาบาล และการฟื้นฟูสมรรถภาพ เช่น การตรวจสุขภาพประจำปี บริการทันตกรรมขั้นพื้นฐาน การได้รับวัคซีนที่จำเป็น รวมถึงการให้คำปรึกษาด้านโภชนาการและสุขภาพจิต สิทธิด้านนี้ช่วยลดภาระค่าใช้จ่ายด้านการรักษาของผู้สูงอายุและครอบครัว ทำให้ผู้สูงอายุมีโอกาสเข้าถึงบริการทางการแพทย์ได้อย่างทั่วถึง และสามารถดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพ

ด้านการประกอบอาชีพและรายได้ เพื่อสร้างความมั่นคงในชีวิต ผู้สูงอายุมีสิทธิในการได้รับการส่งเสริม สนับสนุน และฝึกอบรมอาชีพที่เหมาะสม รัฐยังได้จัดตั้งกองทุนผู้สูงอายุเพื่อให้กู้ยืมเงินปลอดดอกเบี้ยหรือดอกเบี้ยต่ำสำหรับประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นการช่วยเหลือให้ผู้สูงอายุสามารถสร้างรายได้และลดการพึ่งพิงครอบครัว นอกจากนี้ยังมีโครงการจ้างงานผู้สูงอายุในบางหน่วยงานและภาคเอกชน สิทธิด้านนี้จึงช่วยให้ผู้สูงอายุยังสามารถประกอบอาชีพที่มีความเหมาะสม สามารถสร้างรายได้ และช่วยให้ผู้สูงอายุได้ออกมาพบปะผู้คนลดอาการซึมเศร้าและภาวะการติดบ้านได้

ด้านที่อยู่อาศัยและการเดินทาง ผู้สูงอายุมีสิทธิได้รับการอำนวยความสะดวกในการเดินทางและบริการสาธารณะ เช่น ที่นั่งสำรองบนรถโดยสารสาธารณะ หรือสิทธิได้รับการสนับสนุนค่าบริการเดินทางบางประเภท นอกจากนี้ยังรวมถึงสิทธิในการปรับปรุงหรือดัดแปลงที่อยู่อาศัยให้เหมาะสมและปลอดภัยต่อการใช้ชีวิต เช่น การทำทางลาด ราวจับ ห้องน้ำที่ปลอดภัย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงการปรับสภาพแวดล้อมที่ดำเนินการโดยหน่วยงานรัฐและท้องถิ่น การมีสิทธิด้านนี้ช่วยลดความเสี่ยงจากอุบัติเหตุ และเพิ่มโอกาสในการใช้ชีวิตอิสระของผู้สูงอายุ

แนวคิดเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการในศตวรรษที่ 21 ไม่ควรพิจารณาเพียงมิติความมั่นคงทางสังคมหรือการลดความเหลื่อมล้ำเท่านั้น แต่ต้องผสมผสานกับความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจ แนวคิดนี้เรียกว่า sustainable welfare รัฐควรออกแบบสวัสดิการเพื่อดูแลความต้องการขั้นพื้นฐานของประชาชน โดยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสภาพภูมิอากาศ ตัวอย่างเช่น การสนับสนุนบริการดูแลสุขภาพผู้สูงอายุในชุมชนที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม หรือการส่งเสริมโครงการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของผู้สูงอายุให้ปลอดภัยและใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ แนวคิดนี้ทำให้เห็นว่า สวัสดิการผู้สูงอายุไม่ควรถูกมองแค่เป็น

“ค่าใช้จ่ายของรัฐ” แต่ควรออกแบบให้เป็นระบบที่ช่วยสร้างคุณภาพชีวิตในระยะยาวและสนับสนุนความยั่งยืนของสังคมโดยรวม (Gough, 2022)

ลักษณะการอ้างอิงภาษาอังกฤษ

โครงการการปรับสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกของผู้สูงอายุให้เหมาะสมและปลอดภัย

บ้านหรือที่อยู่อาศัย เป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้สูงอายุ การมีบ้านที่อยู่อาศัยที่เหมาะสม ช่วยลดการเกิดอุบัติเหตุภายในบ้านซึ่งเป็นสิ่งที่อันตรายอย่างยิ่งสำหรับผู้สูงอายุ ในปี พ.ศ. 2564 มีผู้สูงอายุจำนวนมากกว่า 3 ล้านราย ที่ประสบเหตุการณ์ลื่นหกล้มภายในบ้านในผู้สูงอายุ ซึ่งต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลมากกว่า 60,000 ราย ต่อปี (สำนักงานประชาสัมพันธ์เขต 2, 2564) สาเหตุมาจากมีของวางกีดขวางทางเดินภายในบ้านและนอกบ้าน น้ำขัง พื้นลื่นจากการไม่ทำความสะอาด ทำให้ผู้สูงอายุลื่นล้มได้

ขณะเดียวกันสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม อาจส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตที่ลดลงของผู้สูงอายุ การอาศัยอยู่ในพื้นที่ทรุดโทรมและไม่ปลอดภัย สร้างความกังวลและความเครียดให้กับผู้สูงอายุอันส่งผลต่อการเกิดภาวะซึมเศร้าและความไม่ปลอดภัยในการอาศัยในบ้านที่สภาพทรุดโทรม ปัญหาที่พบเจอของผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่ในสภาวะที่ไม่เหมาะสม อาทิเช่น ห้องน้ำไม่มีราวจับกันลื่น แสงแดดไม่เพียงพอภายในบ้าน มีน้ำท่วมขังภายในหรือรอบบริเวณบ้าน เป็นต้น แต่ด้วยสถานการณ์ผู้สูงอายุในประเทศไทยหลายรายขาดการวางแผนทางการเงินภายหลังการเกษียณ รวมไปถึงการขาดรายได้ที่เพียงพอต่อการดำรงชีพ ทำให้ไม่สามารถปรับปรุงสภาพแวดล้อมที่อาศัยให้ปลอดภัยได้ ผู้สูงอายุหลายรายจึงยังคงอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมและมีสภาพทรุดโทรม

ด้วยสถานการณ์ดังกล่าวโครงการการปรับสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกของผู้สูงอายุให้เหมาะสมและปลอดภัย ของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จึงได้มีการจัดทำโครงการดังกล่าว เพื่อช่วยเหลือผู้สูงอายุให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น มีสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยที่เหมาะสมและปลอดภัย โดยวัตถุประสงค์ของโครงการ คือทำให้ “บ้านปลอดภัย อยู่ได้จริง” ลดหกล้ม-อุบัติเหตุ และเพิ่มการเข้าถึงกิจวัตรประจำวัน (ADLs) ตามหลัก Universal Design เช่น ทางลาด ราวจับ ห้องน้ำปลอดภัย พื้นไม่ลื่น แสงสว่างเพียงพอ เป็นต้น (ระเบียบกรมกิจการผู้สูงอายุ, 2562)

กลุ่มเป้าหมายผู้สูงอายุอายุ 60 ปีขึ้นไปที่ยากจน/เปราะบางและอยู่ในบ้านที่ “ไม่ปลอดภัยหรือไม่เหมาะสม” ต่อการดำรงชีวิต โดยมีหน่วยงานรัฐใช้การกลั่นกรองร่วมกับชุมชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในส่วนของงบประมาณและค่าใช้จ่ายใช้ “อัตราเหมาจ่ายต่อหลัง” ครอบคลุมค่าวัสดุค่าแรง ค่าบริหารจัดการ โดยกำหนดไม่เกิน 40,000 บาท/หลัง กรณีสิทธิครอบครองที่อยู่อาศัย หากบ้าน/ที่ดินไม่ใช่ของผู้สูงอายุหรือทายาท ต้องอาศัยอยู่จริงไม่น้อยกว่า 1 ปีและมีหนังสือยินยอมจากเจ้าของกรรมสิทธิ์ (กรมกิจการผู้สูงอายุ, 2568) ในส่วนของขั้นตอนมีดังต่อไปนี้

1. ยื่นคำขอ ผู้สูงอายุ/ครอบครัวติดต่อ สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด ศูนย์พัฒนาการจัดสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ หรือ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ในพื้นที่ พร้อมเอกสาร (บัตรประชาชน ทะเบียนบ้าน รูปถ่ายสภาพบ้าน กรณีกรรมสิทธิ์ที่อยู่อาศัยไม่ใช่ของตนเอง ต้องแนบหนังสือยินยอม) (กรมกิจการผู้สูงอายุ, 2568)
2. คัดกรองและจัดลำดับความเร่งด่วน ชุมชนและพื้นที่ มีการจัดประชาคมหรือประชุมหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพิจารณาให้ความช่วยเหลือผู้ต้องการขอรับความช่วยเหลือ (กรมกิจการผู้สูงอายุ, 2568)
3. ตรวจสอบเอกสารและบ้านผู้สูงอายุ เจ้าหน้าที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงและสำรวจหน้างาน เพื่อกำหนดรายการงานที่จำเป็น เช่น ห้องน้ำปลอดภัย ทางลาด ราวจับ พื้นกันลื่น ระบบแสงสว่าง (กรมกิจการผู้สูงอายุ, 2568)
4. สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดพิจารณาอนุมัติงบประมาณ (กรมกิจการผู้สูงอายุ, 2568)
5. ดำเนินการก่อสร้าง/ปรับปรุง โดยทีมช่างในพื้นที่หรือผู้รับจ้างขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นตามแบบมาตรฐานความปลอดภัยผู้สูงอายุ (กรมกิจการผู้สูงอายุ, 2568)
6. ตรวจรับ-บันทึกผล ตรวจสอบภาพงาน ส่งมอบ และบันทึกผล เพื่อใช้ติดตามประสิทธิผลโครงการ (กรมกิจการผู้สูงอายุ, 2568)

สรุป

ความสำเร็จของโครงการปรับสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมและปลอดภัยสำหรับผู้สูงอายุเป็นผลลัพธ์ที่เกิดจากการบูรณาการของปัจจัยหลากหลายทั้งภายในและภายนอกที่มีความเชื่อมโยงกันอย่างซับซ้อน โดยในด้านการทรัพยากร ทั้งงบประมาณและบุคลากรถือเป็นหัวใจสำคัญ เนื่องจากโครงการลักษณะนี้ต้องอาศัยงบประมาณเพื่อจัดหาวัสดุอุปกรณ์และดำเนินการซ่อมแซม หากงบประมาณมีจำกัดก็ไม่สามารถปรับปรุงที่อยู่อาศัยได้ครบถ้วน ทำให้ต้องเลือกแก้ไขเฉพาะจุดที่จำเป็นเร่งด่วน ขณะเดียวกันบุคลากรผู้รับผิดชอบต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และทักษะในการบริหารจัดการ เพราะการทำงานจำเป็นต้องประสานหลายภาคส่วนทั้งภาครัฐและประชาชน หากขาดความเชี่ยวชาญหรือเกิดการโยกย้ายเจ้าหน้าที่ อาจส่งผลกระทบต่อต่อเนื่องของโครงการ ในด้านโครงสร้างและกลไกการดำเนินงาน แม้จะมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานไว้อย่างชัดเจนตั้งแต่ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค จนถึงท้องถิ่น แต่ด้วยความซับซ้อนของระบบราชการ ทำให้กระบวนการบางขั้นตอนล่าช้า ไม่สอดคล้องกับความต้องการเร่งด่วนของประชาชน การสื่อสารและการประชาสัมพันธ์ที่ชัดเจนจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อสร้างความเข้าใจและลดความไม่พอใจของประชาชน นอกจากนี้ ความเข้าใจและทัศนคติของผู้ปฏิบัติงานยังมีความสำคัญยิ่ง เพราะการทำงานกับประชาชนต้องอาศัยทักษะการสื่อสาร ความเข้าใจในบริบทพื้นที่ และการสร้างความไว้วางใจกับชุมชน เจ้าหน้าที่ที่ขาดทักษะหรือไม่คุ้นเคยพื้นที่อาจประสบอุปสรรคในการทำงานได้ ดังนั้นการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับชุมชนจึงมีส่วนช่วยอย่างมาก ขณะเดียวกันการมีส่วนร่วมของประชาชนก็เป็นอีกปัจจัยสำคัญ เนื่องจากชุมชนคือผู้ใกล้ชิดและเข้า

ใจความต้องการของผู้สูงอายุได้ดีที่สุด การที่ชุมชนเข้ามามีบทบาท ทั้งการแจ้งข้อมูล การช่วยเหลือแรงงาน ตลอดจนการสร้างใจแก่เพื่อนบ้าน ย่อมทำให้โครงการมีพลังและความยั่งยืนมากยิ่งขึ้น และเมื่อพิจารณาถึงปัจจัยภายนอก นโยบายและกฎหมายของรัฐที่ชัดเจนและต่อเนื่องถือเป็นกรอบทิศทางที่ทำให้โครงการมีความมั่นคง หากนโยบายเปลี่ยนแปลงบ่อยย่อมก่อให้เกิดอุปสรรค ขณะเดียวกันสถานะเศรษฐกิจที่มั่นคงและความก้าวหน้าของเทคโนโลยี เช่น อุปกรณ์ช่วยเหลือผู้สูงอายุ ก็จะช่วยเพิ่มคุณภาพและความคุ้มค่าในการดำเนินงาน แต่หากเศรษฐกิจถดถอยหรือต้นทุนเทคโนโลยีสูงขึ้นไป ย่อมเป็นข้อจำกัด สรุปได้ว่า ปัจจัยต่าง ๆ ทั้งทรัพยากร กลไก ทัศนคติ การมีส่วนร่วมของชุมชน ตลอดจนปัจจัยภายนอก ล้วนมีความสำคัญและเป็นองค์ประกอบร่วมที่กำหนดความสำเร็จของโครงการปรับสภาพแวดล้อมให้ปลอดภัยและเหมาะสมสำหรับผู้สูงอายุอย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะ

1. ควรให้ความสำคัญกับความชัดเจนของนโยบาย ปัจจัยทรัพยากรด้านโครงสร้าง กลไกของการดำเนินโครงการ ความเข้าใจและทัศนคติผู้ปฏิบัติ การมีส่วนร่วมชุมชน และปัจจัยภายนอก เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของโครงการ

บรรณานุกรม

- กรมกิจการผู้สูงอายุ. (2563). *สถานการณ์ผู้สูงอายุไทย พ.ศ. 2563*. กรุงเทพมหานคร: กรมกิจการผู้สูงอายุ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.
- กรมกิจการผู้สูงอายุ. (2565). *สถานการณ์ผู้สูงอายุไทย พ.ศ. 2565*. กรุงเทพฯ: กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.
- กรมกิจการผู้สูงอายุ. (2568). *คู่มือการดำเนินโครงการปรับสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกของผู้สูงอายุให้เหมาะสมและปลอดภัย (ปีงบประมาณ 2568)*. คลังความรู้/คู่มือการปฏิบัติงาน. กรมกิจการผู้สูงอายุ.
- ชนิษฐา พัวพันธ์พงษ์. (2560). *ความท้าทายของการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ: กรณีศึกษาโครงการรถไฟความเร็วสูง เส้นทางกรุงเทพฯ-นครราชสีมา ภายใต้ความร่วมมือรัฐบาลไทย-รัฐบาลจีน* [วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์]. https://ethesisarchive.library.tu.ac.th/thesis/2017/TU_2017_5903010071_8185_8858.pdf
- ระเบียบกรมกิจการผู้สูงอายุ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยสำหรับผู้สูงอายุ และการเสริมสร้างชุมชนที่เป็นมิตรสำหรับผู้สูงอายุ พ.ศ. 2562. (2562). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 136 ตอนพิเศษ 145 ง. หน้า 5-8.
- ระเบียบคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ พ.ศ. 2552. (2552). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 126 ตอนพิเศษ 30 ง. หน้า 1-3.

- ศรายุทธ คชพงศ์, ดนัย ผ่องแผ้ว, กุลชาติ บุญกลิ่นสอน, และธนัสถา โจรนตระกูล. (2563). การนํานโยบาย
สาธารณะไปปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. *วารสารการบริหารและพัฒนา มหาวิทยาลัย
ราชภัฏพิบูลสงคราม*, 12(2), 19–32. [https://so06.tcithaijo.org/index.php/jomld/article/
download/249269/170204](https://so06.tcithaijo.org/index.php/jomld/article/download/249269/170204)
- สมปอง สุวรรณภุมมา. (2564). การบริหารโครงการและการพัฒนาภาครัฐ. *วารสารมหาวิทยาลัยมหามกุฏราช
วิทยาลัย วิทยาเขตร้อยเอ็ด*, 10(1), 891–903. [https://so01.tci-thaijo.org/index.php/AJMBU/
article/download/248189/167182](https://so01.tci-thaijo.org/index.php/AJMBU/article/download/248189/167182)
- สำนักงานประชาสัมพันธ์เขต 2. (2564). บ้านหรือที่อยู่อาศัยกับอุบัติเหตุในผู้สูงอายุ: มากกว่า 3 ล้านรายลื่น
หกล้มภายในบ้านต่อปี. [https://region2.prd.go.th/th/content/category/detail/id/1169/iid/
174714](https://region2.prd.go.th/th/content/category/detail/id/1169/iid/174714)
- สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล. (องค์การมหาชน). (2567). *คู่มือประกอบการของงบประมาณจากแผนงาน
บูรณาการรัฐบาลดิจิทัล ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2569: ในแนวทางที่ 1.1 การเตรียมความพร้อม
พื้นฐานที่จำเป็น (Fundamental) เพื่อนำไปสู่การตอบโจทย์ความต้องการด้านดิจิทัลของประเทศ
อย่างยั่งยืน*. สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล.
- สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 11. (2563). *รายงานการดำเนินงานเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ*. สงขลา:
สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 11.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2566). *รายงานสถานการณ์ผู้สูงอายุไทย พ.ศ. 2566*. กรุงเทพฯ: กระทรวงดิจิทัลเพื่อ
เศรษฐกิจและสังคม.
- Gough, I. (2022). Two Scenarios for Sustainable Welfare: A Framework for an Eco-Social
Contract. *Social Policy and Society*, 21(3), 460-472. doi:10.1017/S1474746421000701

คำแนะนำในการเตรียมต้นฉบับของบทความวิชาการ

1. คำแนะนำ

ในบทความที่เขียนจะต้องประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ตามลำดับดังต่อไปนี้

ชื่อเรื่องภาษาไทยและชื่อเรื่องภาษาอังกฤษ

ชื่อผู้เขียนบทความภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

สถานะผู้แต่ง

สังกัดภาษาไทย

E-mail

บทคัดย่อภาษาไทยและบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

เนื้อเรื่องแบ่งเป็นบทนำ เนื้อความหลักและรายละเอียดต่าง ๆ ตามแบบฟอร์ม

บรรณานุกรม

ภาคผนวก (ถ้ามี) และกิตติกรรมประกาศ (ถ้ามี)

2. คำแนะนำในการเขียนและพิมพ์

2.1 คำแนะนำทั่วไป

บทความที่จะเสนอต้องพิมพ์เป็นภาษาไทย ตามรูปแบบที่กำหนดให้นี้ พิมพ์โดยไม่เว้นบรรทัด (Single space) เว้นแต่เมื่อจะขึ้นหัวข้อใหม่ให้เว้นบรรทัด 1 บรรทัด จะต้องพิมพ์ให้เต็มคอลัมน์ ก่อนที่จะขึ้นคอลัมน์ใหม่หรือขึ้นหน้าใหม่ ห้ามมิให้เว้นที่ว่างเปล่า อนึ่ง บทความและบทคัดย่อในกรณีย่อหน้า สามารถดูรายละเอียดได้จากตัวอย่างที่แนบมา

2.2 ขนาดตัวอักษรและการเว้นระยะ

ต้องพิมพ์เนื้อหาที่เป็นส่วนภาษาไทย และส่วนภาษาอังกฤษด้วยตัวอักษรรูปแบบ “TH Sarabun New” เท่านั้น เพื่อให้ขนาดของตัวอักษรทั้งสองภาษามีขนาดเท่ากัน โดยมีรายละเอียดและข้อแนะนำดังนี้

- ชื่อเรื่องบทความให้ใช้ตัวอักษรแบบหนาเบอร์ 16
- ชื่อผู้เขียนให้ใช้ตัวอักษรแบบหนาเบอร์ 16
- ชื่อสถาบันให้ใช้ตัวอักษรธรรมดาเบอร์ 16
- ชื่อหัวข้อใหญ่และชื่อหัวย่อยให้ใช้ตัวอักษรแบบหนาเบอร์ 16
- บทคัดย่อและเนื้อความต่าง ๆ ให้ใช้ตัวอักษรเบอร์ 16
- การเว้นระยะบรรทัดห่างในแนวตั้ง ให้เป็นแบบ Single space
- ให้จัดเนื้อเรื่องในแต่ละบรรทัดเรียงชิดซ้ายและขวาอย่างสวยงาม
- เว้นระยะขอบกระดาษบน, ล่าง, ซ้าย และขวาอย่างละ 1 นิ้ว โดยกันซ้ายให้เสมอกัน

2.3 ชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง และชื่อหัวข้อ

- การพิมพ์ชื่อเรื่อง ให้วางตำแหน่งตรงกลางหน้ากระดาษ เริ่มจากชื่อเรื่องภาษาไทย ขึ้นบรรทัดใหม่เป็นชื่อเรื่องภาษาอังกฤษ
- ชื่อผู้เขียนและสังกัดให้พิมพ์ไว้ใต้ชื่อเรื่อง โดยระบุที่อยู่ E-mail ไม่ต้องระบุหรือแสดงตำแหน่งวิชาการหรือสถานะหรือตำแหน่งหน้าที่ของนิสิต นักศึกษาใด ๆ ทั้งสิ้น
- ชื่อหัวข้อและหัวข้อย่อยต่าง ๆ ให้วางตำแหน่งชิดขอบซ้าย

2.4 การจัดทำรูปภาพ

- ตัวอักษรทั้งหมดในรูปภาพ จะต้องมีความใหญ่เพียงพอที่จะสามารถอ่านได้สะดวก โดยมาตรฐานจะต้องไม่เล็กกว่าตัวอักษรในเนื้อเรื่อง บทความใดที่ตัวอักษรเล็กจนอ่านไม่ออก จะถูกส่งคืนเพื่อแก้ไขให้ถูกต้องต่อไป
- รูปภาพทุกภาพจะต้องมีหมายเลข และคำบรรยายกำกับใต้ภาพ โดยหมายเลขกำกับและคำบรรยายนี้รวมกันควรมีความยาวไม่เกิน 2 บรรทัด
- คำบรรยายใต้ภาพ (Figure captions) **ห้ามใช้คำว่า “แสดง”** เช่น ห้ามเขียนว่า “รูปที่ 1 แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง.....” **ที่ถูกต้องควรเป็น “รูปที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่าง.....”**
- รูปภาพลายเส้นจะต้องเป็นเส้นหมึกดำ ส่วนรูปภาพถ่ายควรเป็นภาพขาวดำที่มีความคมชัด ควรเลี่ยงการใช้ ส่วนรูปภาพควรมีรายละเอียดเท่าที่จำเป็นเท่านั้น เพื่อความสวยงามจะต้องเว้นบรรทัดเหนือรูปภาพ 1 บรรทัด และเว้นบรรทัดใต้รูปภาพ 1 บรรทัด พร้อมทั้งอ้างอิงแหล่งที่มาเสมอ หากได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจะดียิ่ง (Permission)

รูปที่ 1 คำอธิบายชื่อรูปหรือภาพถ่ายทั่วไป โดยรูปและภาพถ่ายขาวดำที่นำมาแสดงต้องมีความชัดเจนเสียงภาพ
ที่มา:(แหล่งที่มา).....(ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้ว
กรณีเป็นภาพจากผู้นำเสนอเองไม่ต้องใส่ที่มา)

2.5 การจัดทำตาราง

ตัวอักษรในตารางจะต้องไม่เล็กกว่าตัวอักษรในเนื้อเรื่อง ควรตีเส้นกรอบตารางด้วยเส้นกรอบสีดำให้ชัดเจน ตารางทุกตารางจะต้องมีหมายเลข และคำบรรยายกำกับเหนือตาราง หมายเลขกำกับและคำบรรยายนี้รวมกันแล้วจะต้องมีความยาวไม่เกิน 2 บรรทัด คำบรรยายเหนือตาราง **ห้ามใช้คำ “แสดง”** เช่น ห้ามเขียนว่า “ตารางที่ 1 แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง.....” ที่ถูกต้องคือ **“ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่าง.....”** เพื่อความสวยงามจะต้องเว้นบรรทัดเหนือคำบรรยายตาราง 1 บรรทัด และเว้นบรรทัดใต้คำบรรยายตาราง 1 บรรทัด

ตารางที่ 1 คุณสมบัติของทรายที่นำมาใช้ในการทดสอบ

Type / ตาราง	Silica sand
Specific gravity, G_s	2.644
D_{50} (mm)	0.235

2.6 การเขียนสมการ

สมการทุกสมการจะต้องใช้ Microsoft Equation Editor พิมพ์เท่านั้น โดยมีหมายเลขกำกับอยู่ภายในวงเล็บ และเรียงตามลำดับที่ถูกต้อง ตำแหน่งของหมายเลขสมการจะต้องอยู่ชิดขอบขวาของคอลัมน์ เว้นหนึ่งบรรทัดก่อนเขียนสมการ และเว้นหนึ่งบรรทัดหลังเขียนสมการ จัดให้สมการอยู่ตรงกลางคอลัมน์ดังตัวอย่างดังนี้

$$A + B = C \quad (1)$$

2.7 การอ้างอิงแบบแทรกในเนื้อหาหรือรายการอ้างอิง/บรรณานุกรม

การอ้างอิงแบบแทรกในเนื้อหา (Citing References in Text) ตามหลักเกณฑ์ APA (American Psychological Association) การอ้างอิงแบบนี้ใช้กับข้อความที่คัดลอกมาหรือประมวลมา เป็นการเขียนอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลในเนื้อหาวิทยานิพนธ์ โดยระบุชื่อผู้แต่งและปีพิมพ์ (ดูตัวอย่างบรรณานุกรมได้จาก Link คู่มือการเขียนบรรณานุกรม)

การอ้างอิงหน้าข้อความ

การอ้างอิงแบบแทรกในเนื้อหาเป็นระบบ นาม-ปี ให้ข้อมูลชื่อผู้แต่ง (ปีที่พิมพ์) ไว้หน้าข้อความที่อ้างอิง

ลดาพร บุญฤทธิ์ (2539) ได้ศึกษาถึง.....

Boonsarnsuk (2002) studied.....

การอ้างอิงหลังข้อความ

การอ้างอิงแบบแทรกในเนื้อหาเป็นระบบ นาม-ปี ให้ใส่ข้อมูลผู้แต่ง ปีพิมพ์ (ชื่อผู้แต่ง, ปีที่พิมพ์) ไว้ท้ายข้อความที่อ้างอิง

(สุนีย์ มัลลิกะมาลย์, 2549)

(McCartney & Phillips, 2006)

(Murphy, 1999)

2.8 ความยาวของบทความ

เมื่อรวมทุกส่วนแล้ว บทความทั่วไปเนื้อหาต้องมีความยาวอย่างน้อย 8 หน้ากระดาษ A4 และไม่ควรเกิน 12 หน้ากระดาษ A4 (ไม่รวมบรรณานุกรม และภาคผนวก)

3. การส่งบทความ

บทความแต่ละเรื่อง จะต้องส่งในรูปแบบ Microsoft Word มาที่ mdte@rmutr.ac.th

4. สรุป

ผู้เขียนบทคัดย่อ และบทความฉบับเต็ม ต้องตรวจสอบบทความอย่างรอบคอบโดยใช้เวลาอย่างเพียงพอก่อนส่งให้คณะกรรมการพิจารณา กรณีมีข้อผิดพลาดต้องแก้ไขมาก่อน คณะกรรมการขอสงวนสิทธิ์ในการไม่พิจารณา

5. กิตติกรรมประกาศ

อาจมีกิตติกรรมประกาศได้ ส่วนมากจะเป็นการขอบคุณแหล่งทุน หรือผู้สนับสนุนด้านการเขียนผลงานให้มีคุณภาพ